

**D. Marcus Evangelista. Rodolphi Gwaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia LXVIII. Et interminatus est eis, ne cui de se dicerent. Et cœpit eos docere, quòd oporteret Filiu[m] hominis multa pati, & reprobari à Senioribus & principibus sacerdotu[m] scribis, & ac ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

se credentes sanctificet, & ipsos quoque unctos Domini, id est reges & sacerdotes efficiat, solus pro nobis
in celis intercedat, solus etiam nos asserat, saluet, tueatur, & celestis regni communione donet. Con-
sentimus in hac fide omnes Apostolos, inter quos Paulus Christum hac ratione fundamentum prophete
tarum & Apostolorum nominat. Hanc ergo ita nos amplecti convenit, ut etiam ipsi omnem nostram
redemptionis gloriam tribuamus, in vno illo queramus, que ad nostram salutem faciunt, ad vnum hunc
confugiamus in tentationibus & in eodem aduersus mundi conatus spem inconcussam seruemus: qui
quos sua morte asseruit, nunquam deseret, sed huius seculi tribulationes eterno regni celestis gaudio
compensabit. Ipsi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in eternum. Amen.

Et interminatus est eis, ne cui de se dicerent. Et cepit eos docere,
quod oporteret Filiū hominis multa pati, & reprobari à Senioribus &
principibus sacerdotū ac scribis, & occidi, & tertio post die resurgere.
Et aperit eum sermonem loquebatur. Tūc apprehendit illum Petrus,
cepitque eum increpare. Ille uero cōuersus, & aspiciens discipulos suos,
obiurgauit Petrum, dicens: Abscede à me satana: Nam non lapis quæ
Dei sunt, sed quæ sunt hominum.

Uoluit patres sibi delegit Deus, per quos veram sue voluntatis cognitionem orbi terrarum
patefaceret: Ita Christus Iesus Apostolos sibi familiares habuit, ut illorum ministerio saluta-
ris regni sui nostram redemptionis notitia in mundo diuulgaretur. Quæcumque ergo cum illis egit, ita
nobis accipi debent, ut ad nos quoque illa pertinere arbitremur. Id uero imprimis obseruandum est
in presenti tractatione, qua discipulos in vera fide aduersus falsa hominum iudicia confirmat, &
ipsam disertè omnia tradit, que ad nostram salutem faciunt. Et prima quidem parte fidei Aposto-
lica confessionem nuper vidimus, quæ docet, quid nos de Christo credere & sentire conueniat: Nimi-
rum quod ipse promissus ille humani generis saluator sit, sacerdos æternus & Rex ecclesie sue su-
premus, in quo uniuersi salutis thesauri nobis à Deo propofiti sunt. Huic secunda tractationis pars
iungitur, qua ipse Christus modum & rationem exponit, quam ipsum in redimendo genere huma-
no sequi & tenere oporteat. Qui locus cum præcipua nostræ redemptionis capita comprehendat, at-
tentius paulo considerandus erit.

Argumentum
& usus presen-
tis loci.

Primo Christus magna cum seueritate, imò increpatione (ut Lucas scribit) discipulis prohibet,
ne quod de ipso confesserant, alicui prædicent. Cur uero hoc illum prohibuisse dicemus, cum & uera
esset illa confessio, & alicui iudeat, ut ipsum coram hominibus confiteamur? At temporis simul &
Apostolorum ratio habenda fuit. Nec enim publice vulgandus erat Christus, donec ea omnia per-
egisset, que illi nostræ salutis ergo peragenda erant. Et licet discipuli Iesum hunc, promissum Chri-
stum & saluatorem esse uerè scirent & crederent, nostræ tamen redemptionis rationem & regni atq;
sacerdotii ipsius mysteria adhuc ignorabant, ut qui communi Iudeorum more regnum terrenum in
illo somnarent. Quare cum Christi cognitionem perfectam nondum haberent, & multò minus illam
alio tradere possent, rectè illos silere iubet Dominus, ne quid temere effutiendo in populo, ad res no-
uas proclui, turbatum aures sint. Hinc uero nobis etiam doctrina petenda est, ut nec rudes
ad docendum prorumpamus, nec absque iudicio quicquam proferamus, sed certam habeamus tempo-
ris & personarum rationem, ut omnia ad adificationem faciant.

Christus prohi-
bet ne discipuli
ipsum uulgo præ-
dicent.

Math. 10.
Math. 13.
Luc. 22. 24.
Actorum 1.

Deinde discipulos aperit docet Christus, quid se facere & pati oporteat, ut is reuera sit, quem Pe-
trus esse dixerat. Aperit autem & absque ulla dissimulatione omnia illis edicit, nimirum ne quid
nostræ ratione
pasta offenderentur, si ea uiderent fieri, que ipsorum spei carnali minus respondebant. Paucis uero
mysteria nostræ redemptionis & salutis mysteria comprehendit, que in duobus potissimum capitibus
conficitur. Primum est ipsius passio sine morte, in quam omnia concurrunt, que ad doloris acerbicatem
& ignominiam faciunt. Nam à discipulo Iuda traditum esse scimus, & à sacerdotibus ac Seniori-
bus damnatum, qui summam doctrinæ & sanctimoniam existimationem sustinebant. Ad hæc à sacer-

Christus salutis
nostræ ratione
exponit.

Passio Christi.

Luce 24.

Isais 53.

Resurrectio Christi.

Rom. 5.

1. Cor. 15.

Rom. 4.

Rom. 8.

Rom. 10.

Christus repro-
batus à Senio-
ribus. & c.
Psal. 118.

Petrus Christi
à cruce reuocat

Matth. 16.

Caro cruce of-
fenditur.

1. Ioan. 15. 16.

Matth. 10.

dotum seruis & militibus scurriliter illusus & conspuus, flagellis item casus & tandem maliciose
 er latrones in crucem suspensus est. At hac omnia sic fieri oportere ait, cum hac futura olim scrip-
 ta prædixissent. Faciunt autem hæc ad sacerdotium Christi, qui mortuus est pro nobis, ut
 sicq; sui corporis et sanguinis sacrificio peccatorum expiationem nobis meruit: quod illum facere vo-
 luit, eò quod (vt Isaias docet) in illum Deus peccata nostrum conuenire fecerat, vt ipse
 merito ab illorum reatu et pœna liberemur. Vbi obiter de peccatorum atrocitate admonemur, quam
 horribilem esse oportet, cum non aliter expiari poterint: quod ijs diligentius obseruandum erat, qui
 peccatorum blanditijs decepti, de illis admodum leuiter iudicare solent. At quia peccatorum expia-
 tio ad salutem minime sufficiens erat, nisi mortis vires & imperium quoq; frangerentur, quæ per pec-
 catum ingressa, vniuerso hominum generi dominabatur: secundo loco de resurrectione sua dicitur
 Christi admonet, quam tertio post die securam dicit. In ea igitur salus nostra completentur
 & Christi regis officium maximè consistit, cum per hanc & mortem deuicerit, & hæc deuicta potius
 noxam omnem sustulerit, & nobis nostræ etiam resurrectionis & vitæ æternæ spem argumento om-
 nium certissimo & infallibili cõfirmarit: maximè cum illam mox gloriosa ipsius in celo: Atq; ipse
 secuta, quæ triumpho inflat salutarem illam & operatâ ipsius de peccato, morte & diabolo victoriam
 conclusit. Et in his quidem vniuersa nostra salutis ratio consistit, quæ vt à Christo coniungatur, ita
 Apostoli eadem coniunctim proponere solent, si quando salutis mysteria tradere inuestigamus. Pæ-
 nus cerè Deum ad Abrahami exemplum omnes pro iustis habiturum scribit, qui in Christum cre-
 derint, qui traditus sit propter peccata nostra, excitatus autem à mortuis propter iustitiam
 nostri. Item: Christus est (inquit) qui mortuus est, imò qui & suscitatus est, qui etiam est ad dex-
 tram Dei, qui & intercedit pro nobis. Et rursum: Si confessus fueris ore tuo Dominum Iesum, &
 dideris in corde tuo, quod Deus illum excitarit à mortuis, saluus eris, & c. In his ergo nos manere
 uenit, nec quicquid eorum admittere, quæ mortis & resurrectionis Christi meritum vel aduocant
 ferant, vel aliqua ex parte imminuant. Interim nostri quoq; officij memores, ipsi quædam peccata
 moriamur, & resurgentes spiritu in Christo vitam nouam sanctamq; viuamus. Rom. 6.

Obseruabis præterea, quod diserte Seniores & principes sacerdotum nominat Christus, à quibus
 ista passurus sit. Prædixerat hoc olim Dauid, quando lapidem ab edificantibus reprobatum in ce-
 pit anguli exaltandum esse ait. Et crebrò hoc inculcatur, vt inde colligamus, quæ semper Christi
 membrorum ipsius in hoc mundo fors futura sit: vt nimirum hostes habeant eos, qui in ecclesijs
 primatum vendicant, & vulgò eruditionis & sanctitatis titulus superbiunt. Senferunt hoc Apo-
 stoli & horum successores, & idem nostro seculo frequenter experimur. At non offendi diuinitus
 eum eandem sortem Christus ipse subire voluerit. Obseruemus potius admirabile Dei consilium,
 qui inter ecclesiæ suæ architectos ijs etiam locum dat, qui destructores potius dici mererentur: quor-
 um perfidia & malicia ipse tamen bene vitur, & ira re ipsa docet, ecclesiæ suæ adificationem in ip-
 sius gratia & spiritu pendere, cuius effectum nulli mortalium inquam impedire poterunt.

Cæterum ad presentis loci tractationem redeamus, vbi indicat Marcus, vt Christi verba Apo-
 stoli acceperint, quod in Petro maximè elucet. Assumit is Christum, quasi de re serua cum illo adie-
 ritus. Deinde quasi in illum aliquod ius habeat, obiurgat & ait: Proprius tibi est, nequam enim
 tibi hoc. Et hoc quidem ardentissimo Christi amore superatus facit, sed concurret carnis officium,
 qui illum Christi verbis diligentius intendere vetat. Quia enim hanc auidit, rem omnibus modis
 dignam, adeoq; impossibilem esse putat, illum hæc pati, quem promissum Messiam & Dei filium
 esse credebat. Ad hæc pugnabant ista cum spe regni terreni, quam de illo conceperat. Elucet ergo hæc
 carnis ingenium, quæ cum celestia ex se se meriatur, cruce plurimè offenditur, & Christum quatenus
 saluatorem agnoscit, sed eundem crucifixum horrere solet. Experimur hoc in nobis ipsi frequenter,
 qui cum Euangelio gloriemur, & ex illo nobis salutem pollicemur, attamen quoad crucem, quam
 Euangelij sui Christi indiuulsam comitem esse docet, nimirum nobis ipsi propriij sumus, quæ
 dignum sit eos affligi in hoc mundo qui per Christum Deo reconciliati, & illius hæc docet & filij facti
 sunt. Quod si verò illam inuitis imponat Deus, de illius iustitia impatenter admodum querimus
 Arguuntur præterea Petri exemplo Turcæ & Indæ, qui etiamnum hodie Christi cruce offenduntur

et hanc cum Saluatoris dignitate nullo modo conuenire putant : nimiram scripturarum ignorantia decepti, que passim docent illum per crucem in gloriam transiturum esse, &c.

Quid autem Christus quando se à Petro admoneri, imò obiurgari audis? Conuersus discipulos obiurgat, & dicit: Abiurgat. Quos omnes haud dubiè eodem errore teneri nouerat, & mox increpat Petrum, dicens: Abiurgat. Quos omnes haud dubiè eodem errore teneri nouerat, & mox increpat Petrum, dicens: Abiurgat. Quos omnes haud dubiè eodem errore teneri nouerat, & mox increpat Petrum, dicens: Abiurgat.

Christus Petrus obiurgat, & dicit: Abiurgat.

1. Cor. 10.

1. Cor. 10.

Ceterum causam expendamus oportet, ob quam Christus Petrum satanam dixit. Exprimite hanc, cum apud Mattheum addit: Scandalo es mihi. Satan enim Hebræis aduersarium sonat. Quia ergo Petrus Christo aduersabatur, & impedimento esse uolebat in ijs, que illi ex patris eterni consilio peragenda erant, rectè & merito satan dicitur. Eodem igitur loco nobis quoque habendi sunt, qui nos à Dei uocatione abstrahunt, ut qui à fide uera, & eius confessione auocant, qui superstitiosos cultus suadent, qui ad scorandi libidinem, ebrias comestiones, militiam mercenariam & alia flagitia sollicitant, aut quocumq; modo auhoros sunt, ut Deo imobedientes simus. Sunt hi nobis satanæ, & procul à nobis ablegari debent, donec ad mentem redeant. Ipsi uerò cum indignè ferant, si quis eos impoſtores, idololatrias, seductores, ebriosos, inuentus corruptores & pestes dicat, cogitent hæc nimis lenia esse, cum ad Christi exemplum illos possimus Satanas dicere, eo quòd quàm plurimis obstaculo sint, quo minus in ueritatis uia progrediantur. Quòd si ipsi ad mentem meliorem redire nolunt, nos tamen salutem, quam Christus nobis acquisiuit constanter uicamur. Ipsi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

Chr Petrus satanas dicitur.

H O M I L I A L X I X .

Et cum aduocasset turbam cum discipulis suis, dixit eis: Quicumq; uult post me uenire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me.

Postquam Iesus Christus in presenti tractatione primò quidem à discipulis ueram fidei confessionem elicit, deinde uniuersum nostram redemptionis negotium in sua mortis & resurrectionis merito consistere ostendit: subiicit modo tertiam huius loci partem, qua docet, quid eos facere conueniat, qui saluis in ipso consortes fieri cupiunt. Est ergo locus hic multa consideratione dignus, cum ea tradat, sine quibus nec uita nostra & fides rectè insitui, nec etiam salus nostra consistere potest. Eo autem in illo considerando ordine utemur, ut primò uideamus ad quos pertineant que hic dicuntur: deinde qua conditione ista Christus proponat: postremò quid ille à nobis exigat.

Argumentum & usus presentis loci.

Quoad primum, hæcenus quidem priuatim cum discipulis egit Christus, & seueriter prohibuit, ut in uulgus efferrent: quod de ipso uerè confessi erant: at nunc omnem populi turbam ad se uocat, & dicit: Quicumq; uult post me uenire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me.

Regula Christi uniuersalis est.

